

Kammarkollegiets föreskrifter om hantering av statliga fordringar;

KAMFS 2006:1

Utkom från trycket
den 15 juni 2006

beslutade den 7 juni 2006.

Med stöd av 21 § förordningen (1993:1138) om hantering av statliga fordringar föreskriver Kammarkollegiet följande.

Till 4 §

Ett avtal, som innebär att en myndighet skall tillhandahålla en vara eller en tjänst löpande eller genom delleveranser, skall utformas så att myndigheten successivt kan fakturera kunden senast i den takt varan levereras eller tjänsten utförs.

Till 10 §

I påminnelsen skall anges ny dag då betalning senast skall ske. I påminnelsen skall vidare anges kapitalbelopp samt avtalad påminnelseavgift.

Till 11 §

Om den betalningsskyldige inte betalar sin skuld inom den tid som angivits i påminnelsen, skall myndigheten utan dröjsmål vidta indrivningsåtgärder enligt inkassolagen (1974:182).

Uteblir betalning efter inkassokrav utan att den betalningsskyldige bestrider betalningsskyldighet, skall myndigheten utan dröjsmål ansöka om betalningsföreläggande enligt lagen (1990:746) om betalningsföreläggande och handräckning.

Bestrider den betalningsskyldige betalningsskyldighet och åberopar han sakliga grunder för sitt bestridande, skall myndigheten bevaka statens rätt till betalning genom att väcka talan vid domstol eller genom att vidta andra rättsliga åtgärder.

Åtgärder enligt andra och tredje styckena skall vidtas när detta är motiverat med hänsyn till fordringens belopp och vad som är känt om den betalningsskyldiges betalningsförmåga eller om åtgärden krävs från allmän synpunkt.

Till 12 §

Vid bedömning av om det är till fördel för staten att uppdra åt annan att bevaka och driva in myndighetens fordringar, skall inte endast myndighetens direkta utlägg för indrivningsåtgärderna beaktas utan även statens intäktsbortfall om överenskommelsen innebär att inte hela fordringsbeloppet inklusive ränta och avgifter tillförs staten.

KAMFS 2006:1 Om myndigheten uppdrar åt annan att bevaka och driva in myndighetens fordringar, skall myndigheten förbehålla sig rätten att bestämma vilka indrivningsåtgärder som skall vidtas samt när och hur åtgärderna skall genomföras.

Till 14 §

Överenskommelse om betalningsanstånd skall, oberoende av om överenskommelsen avser uppskov med betalningen eller uppdelning av den på flera betalningstillfällen, ha formen av en skriftlig amorteringsplan som sänds över till den betalningsskyldige för godkännande. Planen skall innefatta ett åtagande av gäldenären att betala ränta enligt 6 §.

Enstaka, kortvariga anstånd får lämnas muntligen.

Till 15 §

Om den betalningsskyldige trots ett inkassokrav inte betalar sin skuld får indrivningsförfarandet avbrytas tills vidare. Avbryts förfarandet skall fordran förtecknas särskilt. Det bör framgå av förteckningen när åtgärden att avbryta förfarandet skall omprövas.

Avbryter myndigheten indrivningsförfarandet bör den betalningsskyldige underrättas om att fordringen regelbundet kommer att bevakas till dess betalning sker.

Avser myndigheten att återuppta indrivningen genom ansökan om betalningsföreläggande och har mer än ett år förflutit sedan indrivningen avbröts, bör den betalningsskyldige underrättas om att ansökan kommer att ges in till kronofogdemyndigheten.

I underrättelse enligt andra och tredje styckena skall kvarstående kapitalbelopp, upplupen ränta samt obetalda kostnader anges.

Till 17 §

Eftergift får beslutas efter ansökan av den betalningsskyldige.

Till 19 §

Samråd med Kammarkollegiet skall ske om kapitalbeloppet överstiger ett basbelopp. Föreligger det flera fordringar mot den betalningsskyldige gäller gränsvärdet det sammanlagda fordringsbeloppet.

Innan en myndighet antar ett förslag till ackord skall myndigheten, i fall då annan statlig myndighet är fordringsägare, samråda med Kammarkollegiet.

Dessa föreskrifter träder i kraft den 1 juli 2006 då Kammarkollegiets föreskrifter (KAMFS 1998:1) till förordningen (1993:1138) om hantering av statliga fordringar upphävs.

ANDERS ERIKSSON

Ann-Katrin Törnqvist